

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Hιστορία μας, με την ευκαιρία των Θρησκευτικών και εθνικών επετείων, φέρνει στην μνήμη μας γεγονότα αξιόλογα προς οικοδομήν, θετικά και αρνητικά.

Η ζωή του **Καραϊσκάκη** είναι ένα από αυτά. Λιονταρόψυχος, ελεύθερος, κεφάλι που δεν έσκυψε εύκολα ούτε στους εκλαμπρότατους, ούτε ακόμη και σ' αυτόν τον Μαυροκορδάτο. Ελευθερόστομος και σκωπικός, έλεγχε χωρίς φόβο, με αποτέλεσμα να αποκτήσει πολλούς εχθρούς πολιτικούς, στρατιωτικούς κ.α.

Η μισαδελφία, η ζήλεια, ο φθόνος και η εκδίκηση οδήγησαν επώνυμους της εποχής του σε ραδιούργεις εναντίον του. Παρ' όλα αυτά, άλλο λύσιν δεν υπήρχε από την αθώωση του Καραϊσκάκη. Αυτό όμως ισοδυναμούσε με κατάδικη του Μαυροκορδάτου. Και έπειτε οπωσδήποτε να διασωθεί η τιμή και η υπόληψη του πολιτικού οργάνου έστω και παρανομώντας.

Τότε χαλκεύτηκαν σε βάρος του κατηγορείς καταπατώντας τις δικονομικές αρχές και καταρρακώνοντας τα δικαιώματα υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Φυλάκισαν τον Βουλπιώτη – στρατιώτη συνεργάτη του Καραϊσκάκη – και άλλοτε με απειλές, άλλοτε με υποσχέσεις του απέσπασαν έγγραφη κατάθεση, συγχρόνως δε απαγόρευσαν την παρουσία του κατά τη διάρκεια της δίκης για να μην αλλάξει γνώμη βλέποντας τον αρχηγό του. Έτσι έβγαλαν απόφαση καταδικαστική.

Σημασία έχει και το περιστατικό που συνέβη ευθύς μετά την απαγγελία της απόφασης και την απομάκρυνση των δικαστών. Ο Καραϊσκάκης βαρυνόμενος τώρα με τη ρετσινιά του προδότη που πρέπει να εξορισθεί, ξενάγει προς στιγμήν την αδικία και πριν αναχωρήσει ανεβαίνει τα σκαλιά της Διοίκησης για να αποχαιρετήσει τον Μαυροκορδάτο και τους δικαστές του, που είναι συγκεντρωμένοι στη μεγάλη αίθουσα και μετέχουν σε πλούσιο φαγοπότι. Στη μέσην κάθεται ο Μαυροκορδάτος και δεξιά του ο Βουλπιώτης, ο μέχρι πριν από κάποιες ώρες κρατούμενος. Δεν ξέρω τι θα αισθάνθηκαν όλοι τους, όταν είδαν μπροστά τους τον Καραϊσκάκη. Και τι θα περίμεναν ν' ακούσουν από τον φλογισμένο αυτό ήρωα, που δεν κρατούσε το στόμα του κλειστό ούτε τη γλώσσα του δεμένη. Αυτός όμως προτίμησε να αποδράσῃ διαφορετικά, όπως κάποτε ο Κύριος μπροστά στη διεφθαρμένη συνέδηση των υποκριτών Φαρισαίων. Και απευθύνομενος με ειρωνεία και πικρία είπε: «Φάγε, ωρέ Βουλπιώτη, και σύ, φάγε μαζί με τον Πρίντζιπα και με τους Στρατηγούς για να θανατώσεις τον Καραϊσκάκη. Και στρέφομενος στον Μαυροκορδάτο είπε: «Και συ πρίντζιπα δεν εντέπεσαι να έχεις στο τραπέζι σου έναν ψεύτην και προδότην; Έχετε

υγείαν, ώρα σας καλή» και αναχώρησε.

Ο Κασουμούλης, άνθρωπος του Μαυροκορδάτου, ομολογεί: «Εγώ ήμουν ίσως ο μεγαλύτερος εχθρός του Καραϊσκάκη, πλην το συνειδός μου με έτυπτεν ότι διδόμενα καταδίκης δεν είχομεν... Η κατηγορία δεν εσαφνίσθη μ' όλον που εβγήκεν η αποκήρυξη... Είναι αληθινόν εις όλην αυτήν την περίστασην ότι περισσότερον ωδηγήθημεν από τα πάθη παρά από την δικαιοσύνην... Με καιρόν κατάλαβα ότι το ολέθριον σύστημα της Αριστοκρατίας ήταν οπού κατεδίωκε τον άνδρα και η ιδιοτέλεια».

Σχόλιο της εφημερίδας "ΑΓΩΝΑΣ" για τον ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Κι εμείς, οι Αγωνιζόμενοι χριστιανοί της Λάρισας, πρωικέ και αγνέ πατριώτη, σταυραετε της Ρούμελης και της Ελλάδας δόξα, νοιώθουμε το μέγεθος της αδικίας και προδοσίας σε βάρος σου, από δικούς και άλλους, ευεργετηθέντες και αγνώμονες, κενόδοξους, φίλαυτους και εγωαπαθείς καιροσκόπους πολιτικούς και μη γιατί ζήσαμε

ανθρωπάκια της εποχής.

Έτσι είναι. Άλλα ας μη ξεχνούμε ότι αν «την προδοσία πολλοί αγάπησαν, τον προδότη όμως κανένας».

Και τον μακαριστό και ανεπανάληπτο Θεολόγο, μπροπολίτη Λάρισας, μας θύμισες, που όχι μόνο κατασπάραξαν τα ρασοφόρα θηρία, σε συνεργασία με πρόσωπα αμφιβόλης ηθικής και ακεραιότητας, οδηγώντας τον από δικαστήριο σε δικαστήριο με ανύπαρκτες κατηγορίες αλλά και σήμερα εξακολουθούν οι ανευθυνούπευθυνοί αρμόδιοι να τον αγνοούν – σημασία έχει ότι δεν τον αγνόστη ο Θεός – έχοντάς τον διαγραμμένο και από τα δίπτυχα της Εκκλησίας.

Αγαπητέ αναγνώστη, κι εμείς οι Λαρισαίοι Αγωνιζόμενοι χριστιανοί, πνευματικά παιδιά του αδίκως κατατρεχθέντος και σφαγιασθέντος μακαριστού Θεολόγου Πασχαλίδη, δεχόμαστε, ακόμη και τώρα, πλήθος διωγμών (μηνύσεις, δικαστήρια, ασφαλιστικά μέτρα) από τον επιχώριο δεσπότη Ιγνάτιο – παράνομο καταπατητή του μπροπολιτικού

και ζούμε στο πετού μας τις ραδιούργεις αδιάφορων και άσχετων περί την πίστη, πλην όμως θρησκόληπτων και από παχυλή θρησκευτική άγνοια κατεχομένων, αλλά και εχθρών και... φίλων κατ' όνομα χριστιανών.

Πραγματικά Μεγάλος! Έφυγες με το κεφάλι ψηλά γιατί σε διέκρινε η καθαρότητα της καρδιάς και η ανωτερότητα της ψυχής.

Έφυγες συγχωρώντας τους δικαστές σου, τους οποίους συνέλαβες να συνευωχούνται με τους μάρτυρες (στρατιώτη σου) και κατηγόρους σου...

Έφυγες γενόμενος παράδειγμα προς μίμηση γι' αυτό και η ιστορία, αλλά και η συνέδηση του λαού, σε τίμησε και σε τιμά, ενώ τους προδότες και τιποτένιους καταδίκασε.

Μας θύμισες τους τίμιους συναγωνιστές σου – κεφάλαια στην ιστορία του έθνους – Κολοκοτρώνη, Μακρυγιάννη και άλλους, τους οποίους καταδίκασαν σε θάνατο

θρόνου –και των ποικίλων άσχετων καλοθελητών, που πιστεύουν το αφελές «αφού είναι δεσπότης έχει πάντα δίκαιο» αλλά και το «με τους δεσποτάδες μην τα βάζεις γιατί μπορούν να σου κάνουν κακό...».

Φαντάσου ποια γνώμη έχουν για τους ρασοφόρους ακόμη και γραμματισμένοι πολιτικοί, στρατιωτικοί και άλλοι. Γι' αυτό και σπεύδουν να συμπλέουν, να φωτογραφίζονται, να διαβουλεύονται, να συνευωχούνται και να αλληλοσυγχαίρονται όταν κατορθώσουν να φιμώσουν ορθοφρονούντες και υγιώς σκεπτόμενους πιστούς χριστιανούς. Και τούτο γιατί είναι οι μόνοι που, με τη χάρη του θετού, έχουν τη δυνατότητα να αντιλαμβάνονται τις διαπλοκές, να αποκαλύπτουν ύποπτες συνεργασίες και να ελέγχουν με παρροσία τα κακώς κείμενα.

Όπως είναι φυσικό οι δίκαιοι, οι έντιμοι και ειλικρινείς δεν είναι ευάρεστοι στα σκο-

τεινά κυκλώματα. Γι' αυτό και κάθε δική μας νόμιμη ενέργεια, που σκοπό έχει να φωτίσει μελανά σημεία της κοινωνικής ζωής, είναι εκ των προτέρων απορριπτέα.

Φίλε αναγνώστη, διαπιστώνεις κι εσύ ότι ζούμε σε εποχή που λατρεύεται η επικούρεια φιλοσοφία «φάγωμεν, πίωμεν αύριον γαρ αποθνήσκομεν», γι' αυτό και έπαιψε να γεννάει Κασομούληδες, άνδρες που δε δίσταζαν να αναγωρίζουν το δίκαιο και του αντιπάλου και να ομολογούν τις δικές τους μικρότερες.

Δεν γνωρίζω, τέλος, πόσοι θα διαβάσουν τα γραφόμενα και θα ωφεληθούν. Πάντως εμένα με προβλημάτισε η ακέραια συμπεριφορά του Καραϊσκάκη προς τους συκοφάντες του και τους δικαστές με την ελαστική συνέδηση, καθώς και των άλλων με το γενναίο φρόνημα, που αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στην παροδία της δίκης ή και να υπογράψουν την προειλημμένη καταδικαστική απόφαση του Καραϊσκάκη.

Εύχομαι να δημιουργήσει τον ίδιο προβληματισμό και σε όσους ασχολούνται και με τα εκκλησιαστικά πράγματα, για να μπορούμε να βεβαιώνουμε ότι υπάρχουν και σήμερα Τερτσέποδες και Πολυζωίδηδες καθώς και άνθρωποι με φόβο Θεού.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Θέέ μου, Συ που γεύτηκες της προδοσιάς το δύγμα (δάγκωμα), κάνε και όσοι δάκνονται από παρόμοια φιδία

ν' αντέξουν τις δαγκωματιές, μπένε να υποχωρήσουν και να μιμούνται μόνο Σε, όση ζωή κι αν ζήσουν.

Δώσε προδότες μη γενούν, τους άγιους να θυμούνται, που αρνήθηκαν κάθε βολή, χαρές και πανηγύρια.

Και όταν στα δικαστήρια συχνά θε να οδηγούνται, θα αναπέμπουνε σε Σε ύμνους κι ευχαριστήρια.

Κι αυτά συμβαίνανε_ και τώρα μαθές συμβαίνουν.

Μ' αυτά, απ' το μάτι του Θεού, όσα κι αν είναι πλήθος, ποτέ τους δεν ζεφεύγουνε, στη μνήμη του θα μένουν, για ν' ανταμείβει καθενός τα έργα και το πόθος.

Γιατί δειλούς... και αρνητές Εκείνος δεν αντέχει, Δημάδες και παρόμοιους θε να τους αποπέμπει, κι ας εμφανίζονται ως σπιτικοί, δικοί, τάχα, ανθρώποι_ τους προδομένους, θα καλεί, για χάρη του, να σώσει.

Β.Γ.

Βασικές αρχές στη λύση του ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ